

İç Gürültüsü

— ozlem--pala · 13 Ekim 2009

Son söz sona saklanır, "daha vakit var" derken
Ya bugün kapı çalar ya kapıda beklerim.
Bir tek duyanım olur, el üstünde giderken
Ondan beni dileyip ağlarken dileklerim.

Ben ki, seni hazanın göz darası cemresi
Ben ki, hummalı ruhun o şifalı temresi
Ben ki, sanmışken seni çöl bahçemin katresi
Hicranın toprağına kök salmış çiçeklerim.

Sen ki, derinlerime fışkın asma sandığıım
Bağ bozumu mevsime dört koldan bağlandığıım
Hasadımı toplayıp sakladığıım sandığıım
Güvelenmiş, kurtlanmış, yağmalanmış yüklerim.

Kaç kez bölünür insan, son hamle can havliyle ?
Kaç saçma infilakta, can havli ahvaliyle ?
Kaç keskin cümle dilde, yalın kılıç haliyle ?
Sen virgüllük nefes al, ben noktayı eklerim.

Avuçlarına doldur, gözden düşen ne varsa !
Önce yüreğıimi boğ, avucuna sığarsa !
Dizgininden kurtulup ellerinden kayarsa
Kendime kement atıp kendimi sürüklerim.

Kaç çeşit ölüm vardır, yaşarken denenmemiş ?
Kaç çeşit düğüm vardır, kalbe düğümlenmemiş ?
Ve bilmem kaç göz rengi hüsrarla nemlenmemiş ?
Silkelenip yaşından soruyor kirpiklerim.

Yargısız infazlarda salladığıın ip gibi
Yak boynumu da düşsün, vasati bir çöp gibi.
Kesif tırnaklarının kokusu kramp gibi
Batsın diye genzime ateşi körüklerim.

Giderken gözüm bağı masatlı giyotine
Ne tene sığınırım ne soytarı bir tine.
Sarılıp vicdanımın suçsuz hakikatine
Zerre kadar titremez, o çapraz bileklerim.

Nerde, nasıl, ne zaman bir sonun başlangıcı ?
Kim kırmıştır kalemi, kim sorgu, kim yargıcı ?
Dolaşsa ayağıma acının bin burgacı
Dizlerimde doğrulur yeniden emeklerim.

İşte böyle içimin susmayan gürültüsü
Oysa nasıl da dingin nevrimin görüntüsü
Örtülünce yüzümün kefen denen örtüsü
Sakın, dokunma sakın ! Isınsın iliklerim.

Özlem Pala
09.10.2009